

Várakozás

Emberekkel dolgozni kihívás, de felemelő is egyben. Az ügyfélszolgálati munka sokszor kiszámíthatatlan, sok türelmet igénylő, időnként nehéz, de ha fogékonyak vagyunk az apróságok szépségére, akkor derűs is.

Az íróasztalomtól, ha nyílik az ajtó, éppen kilátok a folyosóra. Szokásommá vált kikukucskálni azon a pillanatnyi ideig nyitva lévő résen, ami a folyton változó külvilág felé tárul fel időről-időre.

Olyan, mint egy liftajtó, ami mindig másik emeletre érkezve, más-más történetek előtt nyílik meg. Néha tumultus és nyüzsgés van, olykor csak az üres csönd.

Az iroda előtt hosszú sorban székek állnak a falhoz tolva. Ezek már korán reggel megtelnek az ügyintézésre várakozó emberekkel. Mindig izgalmas és változatos népség gyűlik össze.

A minap egy elképesztően magas nő és egy hozzá képest meglehetősen alacsony férfi érkezett. Láthatóan egy párt alkottak. Csak egy üres szék volt. A lovagias úr megkérdezte a kedvesét: „Leülsz, kicsim?”

Pár hete pedig egy nagytermetű, bórszerkós, hosszú szakállas férfi ücsörgött a széken, amolyan igazi motoros figura. Ölében egy rózsaszín hátizsák és egy plüss cápa. Mellette egy kislány lóbálta gumicsizmás lábát. Az apuka ellágyult hangon próbálta lebeszélni arról, hogy a csillogós tiarát ne akarja bevinni az oviba, ahonnan máris elkéstek. A kislány hajthatatlan volt, és alkudozni kezdett: „Oké, de akkor, ha értem jöttél, és hazamentünk, csinálhatok neked egy pónis csillámtetkót!”

Szeretem észrevenni ezeket a történeteket. Szívderítőek.

Ma valami nagyon furcsa dolog történt. Kicsit korábban érkeztem, én nyitottam az irodát. Elhelyezkedtem a monitor mögött, bekapcsoltam a számítógépet, odakészítettem egy pohár vizet, hogy kéznél legyen, ha megszomjaznék, hiszen tudtam, megint hosszú lesz a délelőtt, nem nagyon lesz alkalmam felállni az asztaltól. Átnéztem az elintézendő feladatokat, amik még tegnapról maradtak itt, és vártam az első ügyfél érkezését. Még gyorsan odaléptem az ablakhoz, kinyitottam, hogy kicsit átszellőztessem az irodát.

Nyílt az ajtó, de nem lépett be senki. Nem értettem.

Szokás szerint kinéztem a folyosóra, gyanús volt a mozdulatlanság. Kiszóltam, hogy jöjjön bátran, aki következik, de csak nem mozdult semmi.

Az ajtó kissé megnyikordulva még jobban megnyílt. Nyilván a huzattól... – gondoltam, felálltam, és kimentem.

A folyosón nem volt senki.

Aztán hirtelen rájöttem: hiszen szombat van!

És elnevettem magam.

Eszembe jutott a liftajtós hasonlatom, hogy úgy gondoltam: a meg-megnyíló ajtó előtt néha tumultus és nyüzsgés van, olykor csak az üres csönd.

És most csak a derűs csönd.